Balogh Attila

DIDAJKA

Didajka szép, formás arcú lány volt.
Már ebből lehetett sejteni, hogy felnőtt nőként nem fog örökké a telepen élni.
A falusi rendezvényekre rendszeresen lejárt, s vagyonos parasztgyerekekkel
kísértette magát haza.
Anyja dicsekvően kiállt az útra és házukig
méltósággal sétált reménységével.
A többi lány igyekezett példát venni Didajka viselkedéséről, de
vastag orruk,
duzzadt lila szájuk,
babrálgatással telezsúfolt fekete combjuk,
ázott fűszagú hasuk
ezt nem tették lehetővé.
Didajka
világos bőre,
vékony szája,
keskeny arcéle,
már-már szőke haja
anyját arra ösztönözte, hogy a városi bentlakásos iskolába írassa.

A ritmikus fény melankolikus kényelme,
a céltalan futkosások a város hídjain,
a lezser könyöklésű férfiak,
az éjszakai séták,
mind-mind erősítették Didajkának azt a szándékát, hogy végleg otthagyhassa
a cigánytelep kora estülését,
az egyre csak sokasodó csecsemők eltemetését,
a huzatos dombtetők beteg kutyáit,
a penészes vályogfalnak dűlő
vénasszonyok növényszagát.

Jövőt látott maga előtt,
egy kockázatoktól mentes,
könnyű lélegzésű jövőt.
Ő igazán nem akart nagy dolgot,
csak egyszerűen feloldódni egy olyan közegben,
ahol őt senki nem veszi észre,
ahol ő épp olyan,
mint a többi ember, és nem kell magyarázkodnia
semmiről
és senkiről,
ahol elfér ő,
mint leendő asszony,

ahol arcának
keskeny íve hasonlít a többiekéhez,
ahol a bizonytalanság felköhögött filléreit
örökre elnyeli
a nyüzsgés biztonságos automatája.

Zoltán illedelmesen átölelte Didajka derekát,
és ott álltak a nyolcadik emeleti lakás előszobájában,
a mama Didajka haját megtörölte, izzadt kis arcocskáját megsimogatta
s így szólt:
Most olyan kócos vagy, mint egy aranyos kis cigány lány.
Didajka ott állt köhögve,
visszafojtott sírással,
a két világ le nem tisztított ablaküvege előtt,
és így felelt:
Jaj, nem,
kérem szépen,
nekem csak az apukám volt az,
de ő már réges-régen meghalt!

Marno János

ŐSZINTÉN SZÓLVA

„Jancsi, sivatagos napok jönnek.”
(Pilinszky János)

Nem gondolok rá egyáltalán,
még akkor sem, amikor oltok
és zárok itt mindent, a lombok
sem húzzák már sokáig, erre
sem gondolok őszintén szólva,
a hátára, amely a szemem
láttán bomlik el, anélkül, hogy
sírva találnék még fakadni
tőle. Ellenben a legnagyobb
hőségben kijárok hozzá, nem
várok vele őszig, fújtatok
szörnyen, mikor megkapaszkodom
egy ágseprűben, mellyel öröm lesz
söpörni a lombok szennyesét.